

soud vyslovil, že žalobce jest ve smyslu § 477, poslední odstavec c. ř. s. se svými námitkami prekludován, a zda žaloba byla podána včas čili nic. Pokud odvolatel vytýká, že by se přičilo zásadám právního řádu, kdyby se poškozený sporem nemohl domáhati zmatečnosti usnesení proto, poněvadž zákon, v tomto případě nesporný patent, po případě exekuční řád, nemá přesných předpisů o takové žalobě a že, připouští-li civilní soudní řád žalobu o zmatečnost soudního rozhodnutí, pak-li řízení trpí zmatečností, jest zajisté obdobně taková žaloba možná i proti rozhodnutí v řízení nepodrobeném ustanovením civilního řádu soudního, a také tomu nasvědčuje § 39 ex. ř., který se v odstavci I. čís. 1 a v posledním odstavci zmiňuje o žalobách o neplatnost, neúčinnost, po případě o zrušení exekučního titulu vydaného v řízení sporném, poukazuje se jednak k tomu, co již shora uvedeno, jednak dále k tomu, že okolnosti žalobou tvrzené mohl po názoru soudu odvolacího uplatňovati žalobce jen stížností proti připuštění výpovědi, nikoli však žalobou. Posoudil tudíž první soud věc po stránce právní správně, zamítнув žalobu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Právní názor odvolacího soudu — který v tom bodu souhlasí s názorem prvního soudu —, že mimosporné řízení, jímž jest i řízení podle § 4 zák. o ochr. náj, nezná žaloby pro zmatečnost, jest zcela správný. Nelze tu tedy použiti předpisu § 529 čís. 2 c. ř. s. ani obdobně, nehledíc k otázce, zda by tu byly formální předpoklady takové žaloby a zda by tvrzená zmatečnost nebyla bývala podle § 477 čís. 5 c. ř. s. zhojena žádostí za odklad exekučního vyklizení bytu, které bylo vyhověno. Ostatně zastává žalobce názor o použití obdoby civilního řádu soudního jen potud, pokud se mu to hodí. Předpis § 39 čís. 1 ex. ř. neustanovuje nic jiného, než že má býti exekuce zrušena, byl-li exekuční titul uznán za neplatný, byl-li zrušen nebo jinak za neúčinný prohlášen. Zda a kdy a jak jest si vymoci výrok o neplatnosti, zrušení neb neúčinnosti exekučního titulu, není ustanoveno v § 39 ex. ř., nýbrž otázku tu nutno posuzovati podle zvláštních předpisů o tom vydaných; § 39 čís. 1 ex. ř. není všeobecným předpisem, jenž by sám žaloby o neplatnost, zrušení nebo neúčinnost exekučního titulu veskrze dovoľoval (srv. na př. rozh. čís. 5861 a čís. 7965 sb. n. s.).

Čís. 8458.

Proti usnesení soudu, jímž bylo k návrhu manželského otce sníženo výživné dítěte, jsou oprávněni k rekursu i nejbližší příbuzní (matka a teta) dítěte.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1928, R II 354/28.)

Proti usnesení prvního soudu, jímž k návrhu manželského otce bylo sníženo výživné dítěte, podaly rekurs matka dítěte a její sestra.

Rekursní soud rekursy odmítl, nepřiznav stěžovatelkám oprávnění k rekursu, jež prý přísluší jen opatrovníku dítěte.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by nehledě k odmítacímu důvodu, jehož použil, vyřídil rekursy ve věci samé.

Důvody:

Ježto jde o stížnost proti odmítavému usnesení rekursního soudu, jímž bylo stěžovatelkám odepřeno oprávnění k rekursu, jest v tomto období řešiti jen otázku, zda stěžovatelky jsou na věci účastněny a zda jim přísluší podle § 9 nesp. říz. oprávnění k rekursu proti opatření prvního soudu; není však rozhodovati ještě ve věci samé, takže k vývodům stížnosti, pokud se věci dotýkají, nemůže nejvyšší soud přihlížeti. Podle § 9 nesp. říz. jest ke stížnosti oprávněn, kdo se má za stížena opatřením soudu první stolice, a postačí, jest-li usnesením soudu dotčen ve svých právních zájmech, ať majetkových, ať rodinných. Rodinným zájmem jest rozuměti nejen zájem vlastní, nýbrž také zájem příbuzného nezletilého dítěte. S tohoto hlediska nelze stěžovatelkám odepřiti právo k rekursu proti usnesení, kterým bylo sníženo výživné nezletilého Herberta K-a. Podle spisů jest Jindřiška K-ová matkou nezletilého Herberta K-a, narozeného dne 20. října 1918 z manželství s Rudolfem K-em, a její sestra Elsa R-ová má tohoto nezletilého u sebe v opatrování, jsouc jeho tetou. Jak vlastní matka, tak i teta dítěte, které bylo dítě svěřeno k opatrování, mají jako takové nejen zájem rodinný, nýbrž i mravní povinnost dbáti prospěchu dítěte. Tomu není na závalu, že matka dítěte nebyla mu ustanovena »poručnicí«, nýbrž že mu byl zřízen zvláštní opatrovník k činu, jak se domníval rekursní soud. Zákon, chtěje chrániti zájmy nezletilých dětí, jež jsou podle § 21 obč. zák. pod jeho zvláštní záštitou, klade důraz na to, by ve všech důležitých a pochybných případech byli slyšeni jejich nejbližší příbuzní. (Srovnej §§ 178, 251, 252 obč. zák. a §§ 185, 203, 219 nesp. říz.). V § 217 obč. zák. stanoví se výslovně, že jsou tito příbuzní oprávněni činiti oznámení u soudu. Z uvedených zákonných ustanovení lze tedy dovoditi, že nejbližší příbuzní, jde-li o zájem nezletilého dítěte, mohou podati také rekurs proti tak důležitému opatření, jakým jest soudní ustanovení, že se nezletilému dítěti snižuje jeho dosavadní výživné. Pokud jde o matku, má tato podle §§ 139, 143 obč. zák. ostatně také vlastní zájem na tom, by o výživu jeho dítěte bylo otcem slušně postaráno. Rekursní soud neprávem tedy odepřel stěžovatelkám oprávněnost k rekursu, pročez bylo jejich stížnosti vyhověti a naříditi, jak se stalo.

Čís. 8459.

Úsudek o tom, zda došlo ke smlouvě a zda dohoda jest určitá, jest v podstatě úsudkem právním.

Příslib zásadního plnění částečného odškodnění za vzájemné plnění nemusí býti neurčitým ve smyslu § 869 obč. zák., je-li odškodnění